

(המשך מעמוד 9)

אולם ישראל היתנתה תנאים נוספים לחתימת ההסכם. בין השאר: תשלום פיצויים לקורבנות הרצח בראסבורק.

אלא שגם המצרים יודעים שהזמן דוחק לפרס. לכן הם יכולים ללחוץ, ויתכן כי ממשלת ישראל תצטרך לוותר כדי לסיים את הדברים בעוד מועד.

להיות נדיב? לפי ההערכה האופטימית, ייחתם ההסכם בעת ניקורו של בוש בארץ. מייד לאחר מכן יופיע שגריר מצרי בישראל — שגריר חדש, או מתן מינוי למוחמד סייוני כשגריר מואמן לישראל. (בסיוני כבר נושא בתואר אישי של שגריר, אך ממלא רק תפקיד של מיופה-כוח.)

אנשי פרס מקווים שלאחר מכן אפי' שר יהיה לארגן פגישת-פיסגה בין שימיעון פרס וחוסני מובארכ. פגישה כזאת תשאיר אחריה את הרושם כי שימיעון פרס השיג סוף-סוף את ההצלחה הגדולה, שהמקרה ממנו במשך זמן רב.

כל זה ברור גם לליכוד. השאלה היא אם יחבלו אנשי-הליכוד ברגע האחרון בהסכם. כך יוכלו למנוע מפרס את ההצלחה, ולהעביר אותה לזכות ראשי הממשלה הבא, יצחק שמיר.

התיקוה במערך: שיצחק שמיר יהיה נדיב, ומרוב שימחה על ביצוע

אולם הפעם היתה זו שערורייה אמיתית. בשל זהותו של האיש שהמעשה יוחס לו.

האיש הוא עורך-הדין אברהם פרימנץ, המזכיר האקדמי של אוניברסיטת בר-אילן. אדם המשמש בתפקיד של מזכיר אקדמי צריך להיות ללא רכב: הוא האיש המאשר בחתימת ידו תארים אקדמיים ותעודות אוניברסיטאיות.

עירעור ועוד עירעור. שיטת היויף שעליה דובר היתה פשוטה: הר ספת סימונים לפיתקיי-הצבעה. המצביע בכל אחת מקלפיות ה' מפד'ל (בשמה החדש — התנועה הדתית הלאומית) קיבל טופס ובו שמות המועמדים שביקשו להיבחר כצירים לוועידה, והיה עליו לסמן איקס ליד מיספר שמות, לפי גודלו של איזור-הבחירה. אחרי-כך, אחרי סיכום התוצאות, נבחרו המועמדים שזכו ב' מיספר הקולות הרב ביותר. בקלפי המסויימת ברמת-גן היה צריך כל מצביע לסמן שני שמות, ומבין הזוכים נבחרו חמישה צירים.

טופס שסומן בו מיספר איקסים גדול מן המותר — נפסל כולו. בוועדות הקלפי השונות הותר למתמודדים לשבת ולצפות בהצבעה ובספירה, כדי לשמור אל האינטרסים שלהם. פומרנץ ניצל זכות זו, ולדעת יריביו — עשה בה שימוש-ייתר. חברו

עסקן המר בוועידת התנועה הדתית-לאומית השופט קבע: "ראוי שהמישטרה תחקור..."

הרוטציה יניח לשימיעון פרס להתקשט בהצלחה זו.

מיפלגות

שני סוגי דיו

העסקנים העניקו למפד'ל בוועידתה, שם חדש. אך הערת השופט שמה ללעג את יומרתם ליצור לעצמם תרמית חדשה

עד לרגע האחרון לא ברור היה אם תיפתח הוועידה או לא. מלבד המחלוקת הצפויה בין העסקנים על הצעותיה של ועדת (ישעיהו) פריבס (משה) יגר, לאירגונה מחדש של המפד'ל, איים על הוועידה צו זמני של השופט אורי שטרומן, שציווה עליה להימנע מהחלטות משמעותיות. בסופו של דבר לא קיבל הצו תוקף קבוע, שכן לאיש שעתר נגד העסקנים לא היו 25 אלף השקלים, שהיה עליו להפקיד בקופת בית-המשפט.

אך הדיון והערתו של השופט הסירו את המסווה מעל יומרותיהם של העסקנים להציג מפד'ל "יפה" ו"חדש".

המזכיר והפרופסור. ביום השני השבוע, בעוד הבכירים מסתגרים בנס' יון למצוא מוצא מהמשבר בינם לבין יגר ופריבס ומחכים להחלטת השופט, סוכנו הצירים באולמות באפס מעשה. אחד העניינים שעליו דיברו היה תעלומת קלפי מס' 4503 ברמת-גן. שמועות על יזופים בבחירות פני מיות אינן דבר נדיר במפלגות בארץ.

הסיפור המדהים של הזמר ליאור ייני, שהתאהב באחינית אשתו — נפיש סיפר אותו לנחל המרחלת

ל מה שיש לליאור ייני הוא זוגי אופניים וכינור. הזמר, שבחודש ספטמבר ימלא לו 50 שנה, חי בחוסר כל. חוץ מאהבה.

במשך חודשים מילא את העיתונים הסיפור על מישפטי-הגירושין הסנסציוני שלו מאשתו השלישית, אביבה אורי שלום. איש לא ידע כי באותו הזמן עצמו ניהל ליאור רומאן חדש ומיוחד במינו.

המיוחד הוא בזהותה של הנאהבת. אין זאת אלא אחייניתו של ליאור. ליתר דיוק — האחיינית של אשתו השנייה, הכוריאוגרפית נעמי פולני. אהבה זו נשאה פרי. רוני פולני עומרת ללדת לליאור. הוולד שייולד בעוד כמה חודשים יהיה לא רק אח (או אחות) של שני ילדיו של ליאור ונעמי פולני, יותם בן ה'22, חייל ביחידה קרבית, ואיה בת ה'19, אחות בבית חולים בעפולה. הוא יהיה גם בן-דודם. תיסבוכת-יוחסין זו היא רק חלק

נעמי פולני (מימין, עם ריבקה זינגר) האשה השנייה

ילד מהדוד

מפרשת יחיו המסובכים והמרתקים של הזמר המעולה.

שני אריות כליווי

סיפר השבוע ליאור ייני: נולדתי בעפולה. הוריי היו מרוסי-יה. אבי היה אדם מופלא, שהלך מרוסיה לארץ ברגל. הוא מת ב'1979 בגיל 79. אמי חיה, ברוך השם, היא בת 80. חברת קיבוץ אפיקים.

הוריי נמנו עם מקימי הקיבוץ אפיקים. ובו גדלתי. הייתי הליצן של הקיבוץ. הילדים קראו לי "ליצן החצר". בין חדר-הילדים לבין הוריי בקיבוץ היה שטח בוצי גדול, ובלילה היה שם חושך-אימים. כשהייתי עובר שם, הייתי מרמין לי ששני אריות מלווים אותי, וכך לא פחדתי.

יש לי כל מיני זיכרונות-ילדות. היינו יושבים, כל הילדים, בשורה אחת על סורים. הייתי מדמין לי שאני עף באוויר, תופס את היטלר ואומר לו: אם לא תעזוב את היהודים אני אפיל אותך, ואתה מת. זה היה המאמץ המילחמתי שלי.

את המין השני אהבתי מהיום שאני זוכר את עצמי. את הגננת הרוסית שלי הייתי מזומן בכל חלקי גופה. הייתי מטפס עליה כמו חרגול.

בגיל 8 התאהבתי בילדה, עולה מטהראן, בלילה הייתי מתגנב אל מתחת לכילה שלה וישן איתה. היא עזבה אותי. אחרי שילד אחר נתן לה חופן של סוכריות. זה היה שיברון-הלב הראשון שלי.

אני מלא רגש. תמיד היה יותר חשוב לי מה שאני מרגיש ממה שאני עושה. יצאנו למחנה גבנ"ע, ושם, כשהייתי צריך לשמור, התעסקתי עם מדרוכה, שהייתה מבוגרת ממני בשמונה שנים. זה היה הנסיון המיני הראשון שלי. הייתי בן 16. אחרי-כך עקקה עליי מפני שלא נזהרתי. בכלל לא ידעתי מה היא רוצה.

ליאור ייני השבוע
שום דבר חוץ מכינור, אופניים ואהבה